

HRA ČKÁŘ

LIAM PIEPER

HRA ČKÁŘ

LIAM PIEPER

2017

Copyright © 2016 by Liam Pieper
Translation © 2017 by Jakub Marek

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TOYMAKER,
vydaného nakladatelstvím Penguin Random House Australia,
Melbourne 2016,
přeložil Jakub Marek
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2017

ISBN 978-80-7498-235-4

Pro mámu

JEDNA

„Povím vám příběh o svém dědečkovi.“ Adam si na té větě dával záležet; slabiky vyslovoval s pečlivostí, slovo „svém“ zdůraznil a „dědečkovi“ dodal vážnost. Miloval, že ji může pronášet; zbožňoval, jak ji hřímá, jako by byl neviditelným, vševědoucím hlasem v úvodu filmového traileru.

„Můj dědeček přišel do této země bez ničeho, a díky jeho tvrdé dřině a sebeobětování mám já teď všechno. Dědeček byl hrdý na svou práci, na každíčkou hračku, kterou vyrobil. A proto byl tolik úspěšný. Není nic důležitějšího než tvrdá práce a sebeobětování. Zasvětit život službě ostatním je nejlepší způsob, jak může člověk se svým časem na zemi naložit. Když dřete za lepší svět, když projevíte odvahu tváří v tvář krutosti a hlouposti, vysloužíte si sebeúctu, nabudete důstojnost, a to je ta nejdůležitější věc, jakou můžete v životě získat.“ Adam se odmlčel, aby význam jeho slov dopadl na celou třídu. „Protože to ona přetrvá déle než váš vlastní život. Dědíte ji po rodičích a přenecháváte ji svým dětem. Je důležité,

HRAČKÁŘ

abyste jim ji předali, důležitější než jim dát peníze, i když si nemyslím, že by s tím můj syn souhlasil.“ Udělal pauzu na smích, který se ale nedostavil, a to jej rozmrzelo. Zadíval se na učitele na druhém konci učebny, který mu posunky naznačil, aby skončil.

Čurák, pomyslel si Adam, ale pousmál se a poslechl a proslov ukončil. Děti se tak jako tak očividně nudily. Uprostřed své náctileté dekády byly příliš staré, aby je zaujaly hračky, a příliš mladé, aby rozuměly vzrušení z představy jeho bohatství.

Jak tam stál před letošní desátou třídou, uvědomil si neradostný fakt, že sám už dávno není teenager, že začíná stárnout, a školáky, mrzuté, znuděné, kteří si pod lavicí tajně hrají s telefony, v nejmenším nezajímá. Pak si vzpomněl, proč tady vlastně vůbec je; požádali jej, aby promluvil ke studentům, jelikož je bohatý, mocný a ceněný člen místní komunity. Pokud je nezajímá, protože je život nic nenaučil, nebyla to jeho starost. Na to, co život doopravdy je, přijdou velmi brzy.

Zadíval se do zadní části učebny, kde Clara předstírala, že je zabloubaná do svého telefonu. Claru znal letmo od jejího narození prostřednictvím rodinných přátel, dokonce byl hostem na jejím bat micva, ale příliš pozornosti jí nevěnoval, dokud ji nedávno znovu nepotkal a nezjistil, že vyrostla z nepoddajného děcka do kypré tmavovlasé holky krev a mlíko.

Vedle ní seděl obtloustlý školáček, který na ni velkýma očima vrhal hladové pohledy, zřejmě v domněnání, že tak činí tajně. Ten kluk do ní byl očividně zamilovaný, ale Adam z dlouholeté zkušenosti věděl, že dokud jí ten kluk neukáže, jaký je chlap, skončí přinejlepším ve škatulce kamarádů. Přál si, aby mohl toho kluka varovat; přemýšlel, že by za ním po

hodině přišel a poradil mu: „Poslyš, kámo, první krok je na tobě,“ jenže to neudělá, každý si na to musí přijít sám. Když párkrát neuspěje, vytříbí si charakter – Adam zvýhodňované děti nesnášel. Dokončil proslov, rozloučil se s učitelem a odešel na parkoviště čekat.

Cítil, že vyvrcholí, sotva si ho Clara vzala do úst, a tak se přinutil myslet na něco jiného. Vzhlédl od svého klína, kde jí pěstí svíral vlasy do provizorního culíku, a zadíval se ven z okna přes školní ovál k plaveckému bazénu, kde se na betonových stupíncích střídaly děti při skocích do vody. Den, kdy se bazén otevíral, si vybavoval, jako by to bylo dnes, stejně jako že vespod jednoho ze stupínků visí plaketa s poděkováním Adamu Kulakovovi za příspěvek při jeho financování.

K tomu došlo poté, co jeho syn během exkurze do památníku *Shrine of Remembrance* vyryl kapesním nožikem do boku sochy připomínající padlé druhé světové války své jméno; Kade skončil s podmínkou a hrozilo mu, že jej z elitní přípravné školy vyloučí úplně, dokud Adam a jeho právníci nenavrhlí kompenzaci. Stačilo několik stovek tisíc dolarů k už tak přemrštěnému školnému, a škola vlastnila zbrusu nový plavecký areál. Snahu ředitele upřít malému Kade-mu jeho právoplatné místo na škole a následně i studium na jedné z prestižních univerzit, kam mu vytyčili cestu, chápal jako akt nemístné agrese ubohého šedivějšího muže, kterého Adamovo postavení očividně znechucovalo; zřejmě ale ne tolik, jako Adama znechutilo, že si učitel svůj odpor vybíjí na jeho synovi.

Zatímco Adam vzpomínal, jak tehdy situaci zvládl, na klidnou důstojnost, jíž uchlácholil rozzuřenou školskou ra-

du, jak praštil o stůl šekovou knížkou a smetl problém jediným máchnutím ruky, nadmul se pýchou a vyvrcholil tak náhle, že tím překvapil sebe i Claru, která se na chvíli zadávala, ale pak plynule bez ztráty kytičky polkla.

Klidný, praktický přístup, který měla Clara k sexu, Adam děsil i přitahoval. S ní zažíval vzrušení, jaké nepocítil od doby, kdy sám byl teenager. Nešlo jen o to, jak k němu dívčino mladičké tělo na zadním sedadle jeho BMW X5 přiráželo. Spíš za to mohl ten druh výjimečné krásy, který rozkvétal ve čtrnácti letech, kdy jí časovaná bomba aškenázské genetické výbavy strategicky rozlila dětský tuk do hrudi a boků a během jediného roku přeměnila kostnatou hokejovou kapitánku v dlouhonohé umělecké dílko a alespoň na dalších deset let ji vytvarovala do rozkošně šukatelné podoby – krásy, jakou by ve čtrnácti, ba ani ve třiceti okusit nemohl; až ve čtyřiceti se mu chuť vytříbila natolik, že ji dokázal ocenit. Teprve když jeho vlastní mládí ustoupilo, porozuměl Adam aforismu: Mládím se na mladých plýtvá.

Uvědomoval si, že svou roli v tom hraje i nebezpečí. Dobu oběda proseděl na parkovišti naproti oválu, čekal na ni a cítil narůstající vzrušení dokonce dřív, než ji spatřil, jak kráčí přes ovál se školní brašnou ležérně přehozenou přes rameno a jak vyplivuje žvýkačku, než přistoupí k BMW. Zachvacovalo jej jedinečné vzrušení, když jí vsouval ruku pod sukni, zatímco křižovali hlavní silnici na plážovém předměstí, kde žil, kolem butiků a kaváren, u nichž hrozilo, že z nich každým okamžikem vyskočí nějaký užvaněný známý či někdo podobný. Představa, že jej přistihnou, zabásnou a jeho život se zhroutí, mu připadala nesmírně erotická. To jej nutilo tolik riskovat – zábava, jejíž podstatnou částí bylo škádlit osud: platit jí drahé

obědy ve svých obvyklých oblíbených restauracích, brát ji na koktejly do podniků, kam chodíval pít s manželkou.

Clara se napřímila, otřela si pus, jediným elegantním gestem si odhrnula vlasy nazad a pak se naklonila přes jeho klín do prostoru, kde v držáku na nápoje schovával láhev koly. Vypláchla si ústa, polkla a usmála se.

„Jak je ti?“ zeptala se zlehka.

„Líp,“ zachrčel vyschlými ústy. „Díky.“

Opřela se do sedadla s pažemi překříženými a rty našpu-lenými. „Byla bych radši, kdybys mi neděkoval. Není to las-kavost.“

„Mně to tak připadá,“ ušklíbl se.

„Kdyby se mi to nelíbilo, nedělám to.“ Pobavilo ho, když ji to slyšel říkat, ačkoli jí ani v nejmenším nevěřil. Nedokázal ani za mák pochopit nadšení, s jakým se dívky Clařina typu pouštěly do té – dle jeho názoru – poměrně groteskní prak-tiky. Pokud šlo o jeho ženu, Tess, orální sex byl jen nedosaži-telnou fata morgánou nacházející se kdesi na obzoru; čímši, co po několika letech manželství vymizelo téměř úplně.

Clara na druhou stranu vypadala, že se jí to opravdu líbí, stejně jako jiné praktiky, které mu na manželském loži chy-běly – rozličné složité, propletené pozice –, a provokativně zmiňovala i svou zálibu v análním sexu, což přisuzoval gene-rační propasti. Dívky jako Clara vyrůstaly na neomezeném přístupu k internetu a o sexu se dovídaly z první ruky. Cviči-ly se na chlapcích, kteří dospívali v přesvědčení, že sex začíná kouřením, následuje kombinace misionářské polohy, koníč-ka a soulože zezadu a vše skončí výstřikem na tvář. Jaký to úžasný věk pro život!

Seznámili se na Tinderu, kde za použití falešného jmé-

na, pečlivě rozmazané fotografie a ducha kavalírské paranoie oslovil každou dívku, která dokázala udržet tajemství. Clara patřila mezi těch pár, které odpověděly, a skoro umřel hanbou a strachem, když se setkali ve skutečném světě a on odhalil její totožnost. Jakmile jej přesvědčila, že není volavkou v nějaké vykonstruované pasti na predátory, uklidnil se a začal ji svádět.

Při výjezdu z parkoviště si Clara opřela nohy – opálené a vypracované díky hokeji – na palubní desku a Adam se zadíval jinam, jelikož jej náhle přepadly výčitky. Pokaždé, když s ní byl, mu v okamžicích krátce po vyvrcholení připadala nechutná, naplnila jej touha vyhodit ji z auta, potřeba zůstat o samotě.

Věřil, že problém jeho nevěry tkví v melancholii, která jej zaplavila ve vteřinách, kdy se vyprázdnil. Od dob chlapectví jeho orgasmy doprovázel nával endorfinů a mysl mu zaplnilo vzduchoprázdno, do něhož se pomalu vkrádalo strašlivé podezření, jak směšně po tom vypadá. Ten pocit byl stále stejný, ať mu bylo třináct a obklopovaly jej papírové ubrousky a on v tiché panice naslouchal matčiným krokům v předsíni, anebo čtyřicet, kdy slézal z náctileté holky na zadním sedadle vlastního auta. Jeho přirozenou potřebou byla neovladatelná touha zmizet, jak nejdál to jde, ale časem se naučil nepříjemnou realitu postkoitální družnosti zvládat, alespoň aby pře-trpěl konverzaci, objetí a cestu domů.

„Máš hlad?“ zeptal se jí.

Protáhla si krční svaly a pokrčila rameny. „Co máš v plánu?“

Zasmál se. „Třeba něco z fast foodu? Máš chuť na něco nechutného?“

„Víš ty co?“ našpulila pusu. „Asi mám.“ Přitulila se a stiskla ho.

„Už?“

„Chceš jít snad spát, dědulo?“

Znovu se rozesmál, tentokrát ale trochu víc nuceně. BMW pomalu najelo do drive-inu KFC, kde Adam do mikrofonu vyštěkl objednávku. U pokladny si uvědomil, že v peněžence nemá žádnou hotovost, a otráveně mlaskl. Nechápal, kam se mu všechny dolary poděly. Ať už z bankomatu vybral, kolik chtěl, plné hrsti čerstvé zelené a zlaté koncem dne vyschly a vymizely. Adam se zamračil a zašátral v palubní přihrádce, aby našel drobné, což si vyžádalo rozpačité sáhnutí pod Clarina lýtka usazená na palubní desce.

„Copak je, Adame?“ zeptala se s hranou nevinností. „Potřebuješ půjčit?“

Adam se přinutil usmát a doufal, že nával vzteku, který mu stoupal do tváří, není znát. Vylovil firemní kreditní kartu, kterou dívka u pokladny projela a pak jej požádala, aby se přesunul k dalšímu okénku. Tam mu kluk se světle hnědou pletí, brýlemi a akné podal papírový pytlík. Mladík byl malý a štíhlý a musel se ze svého místa vyklonit, aby Adamovi podal podnos s pitím, a tak zachytil pohled školačky sedící na sedadle spolujezdce s nohama na palubní desce. Ty těsně obepínala krátká sukně. Jeho oči zůstaly tupě zírat na dívčina stehna a ani nedokázal dořít naučenou větu.

Clara, která se plně věnovala svému telefonu, vzhledla, zachytila jeho pohled a znechuceně zkřivila rty. Její oči plály nesmírnou ledovou krásou ohromující síly, kterou dokázala v mžiku vykouzlit, a na místě jej pohledem zmrazila. „Vidíš snad něco, co bys chtěl?“

HRAČKÁŘ

Kluk zbledl, podíval se na Adama, pak na Claru, pak zase na Adama. Zarazil se napůl cesty z okénka, podnos s nápoji držel ve vzduchu. „Ano, vlastně ne, teda...“ začal koktat. Adamovi ho bylo líto, a zároveň se jeho rozpaky bavil; pohrdání, jaké Clara dokázala bleskově projevit, na něj udělalo dojem. „Jenom, že... jenom, že je to velmi hezké auto,“ dopověděl kluk nepřesvědčivě a oči stočil k dřevem vyloženému interiéru vozu.

„Ano,“ přikývl Adam stroze. „To je.“

„To je mercedes?“

„Ne, BMW.“

„Je pěkné.“ Oči chudáka chlapce přelétaly vystrašeně po kabině jako polekaný hmyz; po volantu, řadicí páce, přehrávači DVD, držáku na nápoje, čemkoli kromě Clary nebo Adama. Pořád nemotorně držel nad autem táč, a teprve až si Adam pití převzal a sešlápl plyn, aby tu mučivou chvíli ukončil, se zaklonil se zahanbeným pohledem nazpět.

Adam nesnášel, když se jedlo a pilo během řízení, a tak zaparkoval na opuštěném parkovišti za restaurací, kde byli chráněni před projíždějící dopravou. Zhltnul hamburger, zatímco se bavili nad rozpaky prodavače z drive-inu.

„Myslím, že sis tam našla kluka,“ utahoval si z ní Adam. „Chceš, abych ho poprosil o číslo?“

Clara se ledově zasmála. „Jasně, proč ne? Miluju černochoy.“

Adam zbledl. „Cože?“

„Černochoy. Mají úžasnou plet.“ Zazubila se. „A velký ptáky.“

„Ach.“ Adam se zamračil v náhlé žárlivosti, kterou nečekal, protože nebyl rasista, a kromě toho ten kluk ani černochoy

nebyl, ne úplně, byl hnědý. Ind nebo spíš Pákistánec, a on nehodlal žárlit na nějakého Pákistánce.

Clara poznala, že Adama podráždila, a upřela na něj tentýž předstíraný úsměv, jaký před chvílí použila na prodavače. „Copak, pane Kulakove?“ Hlas měla upřímný, ale pohled krutý. „Žárlíte snad?“

„Ne, já jen... Měl bych?“

„Ne, ani v nejmenším se netrap. Máš opravdu pěkný penis.“

Úsměv se mu téměř nevědomky roztáhl.

„Pěkný?“ Adama zarazilo, jak se mu hlas zadrhává a jak skřehotá, když se pokouší zasmát.

„Ano, pěkný. Naprosto skvělý.“ Usmála se, opatrně zabalila svůj napůl snědený hamburger, odložila jej na palubní desku a pak se natáhla, aby mu uvolnila přezku bezpečnostního pásu. „O nic se nestarejte, pane Kulakove.“

Náramek, který jí koupil, cinkal, jak se dala do ruční práce, střapce s bílým zlatem odrážely sluneční světlo a pouštěly prasátka po celé kabině. Znovu jej naplnil pocit úžasu nad Clařinými dovednostmi a snažil se nepřemýšlet o tom, proč se s ním zahazuje mladá dívka, která díky instinktu a zkušenosti umí takovéto věci. Když se jí na to ptal, ujistila ho, že je jejím prvním starším mužem; soudil tedy, že má jednoduše štěstí, když narazil zrovna na ni. Pořád lepší on než nějaký úchyl.

Už byl vzrušený a tvrdý, a tak si přešel na zadní sedadlo, stiskl uvolňovací páky, sedadla se tím sklopila do zavazadlového prostoru a přeměnila kabinu na jednu velkou plochu. Clara přelezla dozadu a klekla si na všechny čtyři, takže mohl vklouznout za ni. I když byla kabina SUV vysoká i při

položených sedadlech, musel se Adam přikrčit, sklonit hlavu a jednu nohu nepřírozně vytrčit do strany, aby se do ní dostal.

Clara vzdychla, začala sténat a přirážet. Po několika divokých pohybech se přizpůsobila jeho rytmu, chroptěla a záhy zesílila příraz. Rychle střídala tichá, sotva slyšitelná slova souhlasu se vzrušenými, vysokými výkřiky rozkoše, zatímco zrychloval, a přes ramena si přehodila vlasy, takže jí ležely na zádech jako rozevřený tmavý vějíř. Zadíval se na opačnou stranu kabiny a zachytil v kouřových oknech jejich odraz.

Pohled na to, jak do ní vráží, jej extrémně vzrušil, ale zároveň i rozesmutněl, protože jakmile tu skončí, tohle celé bude muset ukončit, zřejmě už dnes večer. Přál by si, aby nemusel, ale praktičnost velela jinak. Logistická stránka fungování aférek bývala složitá, i když obě strany byly dospělé, měly řidičský průkaz a vlastní domov; navíc nic nemůže trvat věčně. Přesto vypadala skvěle, opravdu úžasně.

V náhlé inspiraci sáhl na místo, kde si v bluetoothové zásuvce hověl jeho iPhone; uchopil jej a s jednou rukou na jejích zádech klouzal prstem po displeji, aby aktivoval fotoaparát. První snímek udělal tajně, v mizerné kvalitě, byla to jen rozmazaná změt kůže a vlasů. Předpokládal, že je příliš zaměstnaná, než aby jí došlo, co dělá, a tak natáhl ruku napříč autem, aby pořídil širokoúhlý snímek. Fotografie to byla dokonalá, ale aby ji získal, musel vypadnout z rytmu a Clara zamručela: „No tak, šoustej mě,“ a sáhla za sebe, aby mu chytla zadek a vsunula Adama hlouběji dovnitř.

Kombinace sprosté mluvy, intenzity toho, jak hlouběji zasunul, a dokonalého obrázku zachycujícího, jak ji s urputným a mužným obličejem klátí, zatímco ona má hlavu nakloněnou

na stranu a oči zavřené v extázi, byla na Adama příliš; vyvrcholil, mohutně při tom zachrochtal a pak – stále uvnitř dívky – se zhroutil na její záda. V omámení ještě chvíli ležel; její lepkavá a teplá kůže se mu opírala o hrud', pak se zapřel loktem a podíval se z okna, aby zjistil, že se dívá přímo do očí prodávče, který je před chvílí obsloužil.

Tess probral lehký vyzváněcí tón, jako když anděl rozbije sklenici vína, a dal jí tak najevo, že si dovolila zasnít se, a nějakou chvíli se nesoustředila na tabulku, ale na svůj bledý a ospalý odraz na monitoru počítače. Marnivost ani lenost nepatřily k jejím neřestem, proto ji snivé zírání do vlastních očí během pracovního dne trochu znepokojilo. Zamračila se, v duchu se štípla, a když se ukázalo, že to k probuzení nestačí, stiskla si nalakovaným palcem a ukazováčkem jemnou kůži na levém zápěstí.

Štípala se znovu a znovu, tentokrát silněji, až se otočila k počítači a otevřela zprávu o výdajích. To vyzvánění bylo nejpráhjemnějším zvukem, jaký počítače Apple nabízely, a ona si je vybrala, aby ji upozornilo, kdykoli bylo cokoli strženo z firemního účtu určeného na výdaje. Ten vznikl jako rezervní fond k nalákání potenciálních klientů, ale Adam, impulzivní jako vždy, měl ve zvyku rozdávat debetní karty zaměstnancům jako záruku jejich loajality. Byla to pěkná myšlenka, i když nepraktická – a drahá – jelikož každému zaměstnanci kvůli volným platbám postupně narostl hřebínek. Adam i přes veškerou svou dobře míněnou štedrost dělal ve věcech nepořádek. Byl ničivou silou, rafinovanou i velkolepou,

HRAČKÁŘ

obrovskou lidskou bouřkovou frontou, která vám odnese střechu života, a zároveň záplavami, které se postarají o zbytek.

Ostatně právě jeho vinou Tess ve svých třiceti čtyřech letech vedla hračkářskou firmu. Nikdy ji k tomu nikdo nevedl, vlastně neměla ani na to čistit tady toalety; vzdělání získala umělecké: uměla vyrábět loutky.

Vyrůstala v početné irsko-australské dynastii umělců a bohémů a loutkářství se zdálo být jedinou kariérou natolik jedinečnou, a zároveň dostatečně avantgardní, aby se jím dokázala odlišit od svých sourozenců, bratranců a sestřenic.

Její dědeček, Connor Coughlin, stál v čele předvoje australské moderny v ten pravý čas, kdy se na mezinárodních trzích s uměním nakrátko dostala do módy. Unikátní druh snobského umění od protinožců dokázal zpoza rovníku vymámit libry, franky, rubly i liry. Během půlstoletí stráveného na tomto světě dokázal Connor nahromadit neuvěřitelné jmění a téměř tucet dětí, narozených životem zkoušené babičce, stejně jako proměnlivé stáji modelek, studentek, služek a patronek. Když zemřel, tato rozrostlá a geneticky různorodá dynastie okamžitě zahájila desítky let trvající soudní spory a bakchanálie, které jmění rozprášily, ale předtím stihla vychovat generaci malířů, romanopisců, básníků a hudebníků, kteří nechápali, že by peníze mohly jednoho dne dojít. Chvilí se Tess chtěla stát hudebnicí, pak spisovatelkou, ale své životní povolání objevila až poté, co na nekonečném, mizerném rande zhlédla z donucení loutkové představení. Představení *Podzimních portrétů* od Erika Basse dokoukala až do konce; sledovala pět loutek, jak vykreslují obraz uvadajícího života starého muže, nutí ji přemýšlet, fascinují a přes veške-

ré předsudky ji i baví. Na konci, když zpoza opony vystoupil nesmělý, skromný loutkář, aby se uklonil, po tvářích jí stékaly slzy a poznala, co by chtěla po zbytek života dělat.

Povzbuzená matkou – divadelní kritičkou – a otcem spisovatelem, aby následovala své sny, vybrala svěřenecký fond a odletěla do New Yorku studovat v Nadaci Jima Hensona. Strávila tam tři šťastné roky učením se řemeslu a pilováním svého představení, další rok cestováním po Evropě a Severní Americe ve snaze vydobýt si pozici, aby triumfálně přilétla domů a zjistila, že její rodiče, kteří už před časem zastavili poslední originál Connora Coughlina, jsou na mizině. Poprvé za celé generace se museli Coughlinové prodírat světem na vlastní pěst.

Tess byla příliš hrdá, aby si našla práci, ve které by nemohla plně využít své drahé, zbytečné vzdělání, a tak se začala živit jako bavička na dětských oslavách. Zpočátku nabízela bohatým rodinkám přepracované variace svého představení, zatímco před zástěnou, za níž byla ukrytá, seděly se zkríženými nohama znuděné děti a jejich rodiče popíjeli víno a usmívali se u dvojmyslů. Ačkoli se jí dařilo docela dobře, všechno vzdala, když narazila na svou bývalou rivalku, dnes provdanou za nechutně pohledného muže a vedoucí za ruku ještě krásnější batole! Její radost a bezpečí ji duševně vyprázdnily a uvrhly do existenční krize. Vypadalo snad takto štěstí? Měl snad člověk strávit život takhle? Vyplývala svůj na umění, které – jak začínala mít pocit – bylo ve své podstatě směšné? Aby obhájila význam loutkářství, zavázala se, že z něj smyje punc druhořadosti a vybuduje na něm impérium.

Najala si stánek na výstavě dětského zábavního průmyslu